

Vi har i forbindelse med finansloven, som det også er blevet sagt her i dag, været styret af hensynet til, at der ikke sker en overophedning af økonomien med en eventuel fare for flaskehalse på arbejdsmarkedet, og vi har med et meget bredt flertal på en række punkter tilrettelagt det sådan, at det økonomiske opsving ikke begrænses af mangel på arbejdskraft, så vi får en balanceret og stabil økonomisk udvikling.

Det, vi har lagt vægt på i arbejdsmarkedslovgivningen, hvad enten det er arbejdsmarkedsreformen, eller det er uddannelsesreformerne, er dels hensynet til en opkvalificering af arbejdsstyrken, dels ønsket om at sikre den bedste og mest smidige tætte kontakt mellem virksomhedernes efterspørgsel efter arbejdskraft og udbudet af arbejdskraft.

Det er vigtigt for mig at få understreget, at arbejdsmarkedspolitikken jo spiller en afgørende rolle i bekæmpelsen af flaskehalse på arbejdsmarkedet, men den kan ikke løse eventuelle flaskehalsproblemer alene. Der er behov for ikke mindst finanspolitisk, at det bliver indrettet på en sådan måde, at man tager hensyn til det økonomiske opsving, og jeg har sådan set været glad for diskussionen i dag, for der har hele tiden været det underliggende hensyn at fastholde det økonomiske opsving og sørge for, at det ikke skaber grundlag for inflation, lønpres osv. Det er faktisk noget af dét, der har været enighed om, selv om vi ikke er helt enige om metoderne til at opnå det.

Vi har jo et ganske godt overvågningsapparat, hvis man kan sige det sådan. Vi har arbejdsmarkedsrådenes redegørelser, der kommer hvert kvartal, og hvor man får en vurdering. Ud fra den er det vores vurdering, at der stort set kun kan konstateres flaskehalsproblemer inden for de dele af den offentlige sektor, der har med sundheds- og socialområdet at gøre, og uden at slå hinanden for meget oven i hovedet kan jeg sige, at baggrunden for det – som vi jo også har været inde på her i diskussionen i dag – er fortidens synder, som vi trækker rundt med.

Redegørelserne har også vist, at der i visse egne af landet er begyndende flaskehalsproblemer i den private sektor. Det er inden for træ- og møbelindustrien, bygge og anlæg og jern- og metalindustrien. Problemerne vil nok blive presserende inden for bygge- og anlægssektoren, og her kan der faktisk være fare for, at mangelproblemerne breder sig. Vi husker jo alle – det har debatten også meget klart vist – midten af 1980'erne, hvor flaskehalse på netop dette

område bidrog til lønpres og var medvirkende årsag til konjunkturomslaget fra 1987 til 1988.

Det er det, vi i regeringen vil gøre alt for ikke gentager sig. Derfor er der på det arbejdsmarkedspolitiske område behov for, at AF og uddannelsesinstitutionerne sætter yderligere fokus på flaskehalsindsatsen i den kommende tid. Selv om der er gjort et stort stykke arbejde af AF, af de regionale arbejdsmarkedsråd og af uddannelsesinstitutionerne, er det vigtigt at fastholde, at det er samspillet regionalt, der spiller en meget vigtig rolle.

De regionale arbejdsmarkedsråd har faktisk også prioriteret flaskehalsindsatsen meget højt. Der er således afsat 370 mio. kr. til en særlig flaskehalsindsats. Dertil kommer, at arbejdsmarkedsuddannelsescentre har afsat en fleksibilitetspulje, som kan anvendes til at dække lokale uddannelsesbehov inden for områder, hvor der er risiko for flaskehalse.

Den lediges geografiske og faglige mobilitet er selvfølgelig også afgørende for, om AF's muligheder er gode nok til at hjælpe virksomhederne. I den sammenhæng har vi i forbindelse med finansloven præciseret de lediges pligt til at overtage formidlet arbejde og muligheden for at iværksætte særlige formidlingsaktiviteter samt give fleksibilitetsfremmende ydelser.

Jeg tror, det var fru Ulla Tørnæs, der spurgte til den fleksibilitetsfremmende ydelse, og jeg kan dertil sige, at det er rigtigt set, at det er en forholdsvis begrænset andel af de ledige, der har søgt og fået bevilget midler af den flaskehalsforebyggende pulje.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at det er min agt her i løbet af februar eller måske først i marts at udsende en ny bekendtgørelse, som på fire punkter lemper den flaskehalsforebyggende pulje. Det ene er at skabe en bedre mulighed for fleksibilitetsfremmende ydelse til beskæftigede. Det andet er en lempelse af kravet om, at der ikke må kunne formidles passende arbejde fra fraflytningsstedet. Det tredje er en fjernelse eller en lempelse af kravet om 6 måneders beskæftigelse. Endelig for det fjerde en vurdering af refusion af udgifter i forbindelse med fraflytning af bolig.

Vi gør således noget for at få den fleksibilitetsfremmende ydelse til at fungere bedre, til at ramme flere, og håber også derigennem på at fremme den geografiske mobilitet, lige så vel som vi igennem uddannelse skal understøtte den faglige mobilitet.